

Obecní úřad Čestlice

Pitkovická 290

251 01 Čestlice

K rukám: Petr Šachl, starosta

PROSTŘEDNICTVÍM DATOVÉ SCHRÁNKY

V Praze dne 2. června 2017

Žádost o informace

Vážení,

ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, Vás tímto žádám o poskytnutí kopie kasační stížnosti, která byla obcí Čestlice podána u Nejvyššího správního soudu dne 15. května 2017, a to proti rozsudku Krajského soudu v Praze, č.j. 50 A 2/2017-147, ze dne 27. dubna 2017.

Kopii žádám poskytnout v písemné formě, a to zasláním do datové schránky ID: poskytnutí předem děkuji.

Za její

S pozdravem

OBECNÍ ÚŘAD ČESTLICE

Pitkovická 290, 251 01 Čestlice, IČ: 240125, DIČ: CZ00240125
tel.: 272680707, 272680909, e-mail: obec@cestlice-obec.cz, www.cestlice-obec.cz

Č.j. ČEST/691/2017

Vyřizuje: Tereza Poustková, tel: 272 680 707

V Čestlicích dne 15.6.2017

Věc: Poskytnutí informace ve smyslu zákona č.106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů

Vážený pane Padyšáku,

v návaznosti na Vaši žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb, o svobodném přístupu k informacím ze dne 5.6.2017 Vám v příloze zasílám text kasační stížnosti podané dne 15.5.2017 u Nejvyššího správního soudu.

Vzhledem k tomu, že veškerou činnost spojenou s tímto soudním sporem pro nás vyřizuje advokátní kancelář, nemáme k dispozici originál textu kasační stížnosti. Proto zasíláme finální text, který jsme obdrželi od právního zástupce před podáním stížnosti.

Poučení:

Dle §16a z.106/1999 Sb. lze podat proti vyřizování žádosti o poskytnutí informace stížnost.

(1) Stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen "stížnost") může podat žadatel,

a) který nesouhlasí s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v § 6,

b) kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti,

c) kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, nebo

d) který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle § 14a odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.

(2) Stížnost lze podat písemně nebo ústně; je-li stížnost podána ústně a nelze-li ji ihned vyřídit, sepiše o ní povinný subjekt písemný záznam.

(3) Stížnost se podává u povinného subjektu, a to do 30 dnů ode dne

a) doručení sdělení podle § 6, § 14 odst. 5 písm. c) nebo § 17 odst. 3,

b) uplynutí lhůty pro poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7.

(4) O stížnosti rozhoduje nadřízený orgán, dle §178 odst.2 Správního řádu je v tomto případě nadřízeným orgánem Krajský úřad.

(5) Povinný subjekt předloží stížnost spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu do 7 dnů ode dne, kdy mu stížnost došla, pokud v této lhůtě stížnosti sám zcela nevyhoví tím, že poskytne požadovanou informaci nebo konečnou licenční nabídku, nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

(6) Nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že

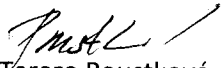
a) postup povinného subjektu potvrdí,

b) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku, nebo

c) usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti.

(7) Nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. d) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že

- a) výši úhrady nebo odměny potvrdí,
b) výši úhrady nebo odměny sníží; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti, nebo
c) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, zjednal nápravu, jde-li o úhradu nebo odměnu za poskytnutí informace územním samosprávným celkem v samostatné působnosti.
- (8) Nadřízený orgán o stížnosti rozhodne do 15 dnů ode dne, kdy mu byla předložena.
- (9) Rozhodnutí podle odstavců 6 a 7 se oznamuje žadateli a povinnému subjektu. Proti rozhodnutí vydanému podle odstavců 6 a 7 se nelze odvolat. Jde-li však o rozhodnutí podle odstavce 6 písm. c), nelze se odvolat pouze v případě, kdy rozhodl nadřízený orgán určený podle § 178 odst. 2 věty poslední správního řádu nebo podle § 20 odst. 5 tohoto zákona.
- (10) Je-li poskytnuta informace podle odstavce 6 písm. c), žadatel může ve smyslu odstavce 1 písm. a) nebo c) postupovat obdobně.

Tereza Poustková
Referent OÚ Čestlice

JUDr. Emil Flegel

*advokát ČAK 16039, se sídlem K chaloupkám 2, 106 00 Praha 10
flegel@spolstavprav.cz ID DS i4du5s9*

**Nejvyššímu správnímu soudu
Moravské náměstí 6
Brno**

prostřednictvím

**Krajského soudu v Praze
Nám. Kinských 5
150 75 Praha 5**

k č.j. 50 A 2/2017

Stěžovatel: Obec Čestlice, se sídlem Pitkovická 290, 251 01 Čestlice, IČ: 00240125,
zastoupena JUDr. Emilem Fleglem, advokátem

Kasační stížnost
dle ust. § 102 s.ř.s.

Přílohy:

*Výkresy vztahů dotčenosti nemovitostí navrhovatele ve vztahu k území dotčeném napadeným
OOP*

Soudní poplatek bude uhrazen na výzvu soudu.

Obec Čestlice, se sídlem Pitkovická 290, 251 01 Čestlice, IČ: 00240125, zastoupena JUDr. Emilem Flegelem, advokátem, se sídlem K chaloupkám 2, Praha 10

podává kasační stížnost

podle ust. § 102 soudního řádu správního proti rozsudku Krajského soudu v Praze z 27.4. 2017 č.j. 50 A 2/2017 – 147.

I.

Včasnost podání kasační stížnosti

Stěžovateli byl rozsudek Krajského soudu v Praze z 27.4. 2017 č.j. 50 A 2/2017 – 147 doručen dne 2.5. 2017. Podaná kasační stížnost je proto včasná.

II.

Důvody kasační stížnosti

Stěžovatel uplatňuje kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., spočívající v nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spise a nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.

III.

Stručný přehled vývoje věci a skutkového stavu

Navrhovatel se jako sousední obec domáhá zrušení opatření obecné povahy (dále jen „OOP“) ze dne 27. 9. 2016, č. 1/2016, kterým došlo ke změně územního plánu odpůrce, kterým byla vymezena nová zastavitelná plocha Z12c.

Odpůrce od počátku řízení namítá nedostatek aktivní věcné legitimace navrhovatele a nesplnění podmínek řízení, neboť má za to, že jsou v projednávané věci splněny podmínky pro zamítnutí návrhu z důvodu nedostatku aktivní věcné legitimace.

Odpůrce brojí od počátku řízení proti tomu, že **navrhovatelem tvrzené dotčení na právech (právo na samosprávu, právo vlastnické) nekoresponduje s důvody návrhu (veřejný zájem na ochraně ZPF, ochrana nezastavěného území, nedostatečná proporcionalita přijatého řešení atd.).**

Stěžovatel nevidí žádnou souvislost mezi namítaným porušením právních předpisů při vydání opatření obecné povahy a dotčením na subjektivních hmotných právech navrhovatele.

Odpůrce je přesvědčen, že navrhovatel selhal v prokázání své „přímé dotčenosti“ napadeným opatřením obecné povahy. Pro aktivní věcnou legitimaci navrhovatele rozhodující věrohodné tvrzení o vztahu mezi právní sférou navrhovatele a územím regulovaným napadeným opatřením obecné povahy.

Krajský soud rozsudkem z 27.4. 2017 č.j. 50 A 2/2017 – 147 návrhu navrhovatele vyhověl, a to z důvodu, že shledal nezákonnost napadeného OOP v části týkající se návrhové plochy Z12c, konkrétně rozpor se zákonnými požadavky na ochranu ZPF, neboť soud „*neshledal existenci veřejného zájmu výrazně převažujícího nad zájmem na ochraně ZPF*“. Podle názoru soudu v důsledku nezákonného vynětí plochy Z12c ze ZPF může napadené OOP zasáhnout do práv navrhovatele.

Proti tomuto rozsudku poté stěžovatel brojí včasnou kasační stížností.

IV.

Absence věcné aktivní legitimace a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku

Prvoinstanční soud opřel výrok zrušujícího rozhodnutí o tvrzení, že napadené OOP je v části týkající se plochy Z12c nezákonné, protože není v souladu se zákonnými požadavky na ochranu ZPF a „*v důsledku nezákonného vynětí plochy Z12c ze ZPF může napadené OOP zasáhnout do práv navrhovatele*“. Soud však nijak blíže nerozvedl, nedoložil a neprokázal „dotčenost“ navrhovatele, a to jednak navýšenou dopravou, hlukem, tak ale především samotným vynětím pozemků v katastru sousední obce Čestlice ze ZPF, což by jediný důvod pro zrušení napadeného OP soudem.

Stěžovatel brojí proti základní vadě celé právní úvahy provedené prvoinstančním soudem spočívajícím v tom, že soud nijak blíže nezdůvodnil, proč a jak může být navrhovatel jako obec dotčen vynětím pozemků sousední obce (odpůrce) ze ZPF.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, k otázce aktivní legitimace dovodil, že „*v případě územních plánů musí navrhovatel především plausibilně tvrdit, že existuje vztah mezi jeho právní sférou a územím, jež je územním plánem regulováno, a dále musí tvrdit, že dotčení je z povahy věci myslitelné právě danou formou právní regulace, tj. územním plánem s jeho předmětem, obsahem a způsobem regulace (...)*“.

Rozšířený senát poté uzavřel, že navrhovatelem v řízení o návrhu na zrušení územního plánu nebo jeho části může být „*zásadně jen taková osoba, která má přímý a nezprostředkovaný vztah k nějaké části území, které je územním plánem regulováno. Bude jím tedy vlastník (spoluvlastník) pozemku nebo jiné nemovité věci (nebo jiných majetkových hodnot majících povahu obdobnou nemovitým věcem – tedy bytů a nebytových prostor, viz § 118 odst. 2 o. z.) a oprávněný z věcného práva k takovýmto věcem (majetkovým hodnotám)*“. Stěžovatel namítá, že navrhovatel nemá a ani mít nemůže přímý a nezprostředkovaný vztah k části území, která je napadeným územním plánem regulována.

Na str. 19 odůvodnění napadeného rozsudku soud přednáší k otázce dotčenosti navrhovatele úvahu, že „*NSS již v minulosti připustil (viz rozsudek ze dne 18. 7. 2006, č.j. 1 Ao 1/2006-74 i*

usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č.j. 1 Ao 1/2009-120), že změnou územního plánu mohou být dotčeni vlastníci, jejichž nemovitosti by v důsledku plánované změny byly nad obvyklou míru zatěžovány hlukem, spadem či jiným typem znečištění, které má svůj původ v zamýšlené změně.

Je zřejmé, že se značným rozsahem nově vymezené plochy určené k zastavění dojde ke zvýšené stavební činnosti a nárůstu dopravy a s nimi spojenými imisemi nad míru obvyklou, celkově na pohodu bydlení, což může mít negativní dopad do právní sféry značné části občanů navrhovatele, nejen vlastníků nemovitostí, tedy i do práv navrhovatele. Je třeba zdůraznit, že i podle odůvodnění napadeného OOP by realizací investičního záměru k navýšení hluku a dopravy došlo.

Soud má proto za to, že navrhovateli svědčí v této otázce aktivní věcná legitimace. Je evidentní, že otázka, zda bude na předmětné ploše zemědělská půda nebo obchodní centrum, může mít dopad na navrhovatele a jeho občany – ať už jde o otázky hluku, navýšení dopravy a dalších imisí, které celkově mají vliv na pohodu bydlení na území navrhovatele.“

Stěžovatel brojí proti tomu, že prvoinstanční soud se vůbec nezabýval otázkou, které území má být nad obvyklou míru zatěžováno hlukem a dalšími emisemi, což vyžaduje k průkazu aktivní věcné legitimace Nejvyšší správní soud.

Je zcela evidentní, že to není a nemůže být území obce Dobřejovice, ale nájezd a výjezd na dálnici D1 na území odpůrce a území vlastní komerční zóny, která se opět nenachází na území navrhovatele.

Z podkladů přijatého OOP a vztahů vzemí je zřejmé, že příjezd do komerční zóny (návrhové plochy Z12c) přes obec Dobřejovice je myslitelný kromě této obce nanejvýš z okrajových částí Osnice nebo Herinku, ze všech ostatních sídel je jednoznačně výhodnější a logičtější použít k příjezdu do komerční zóny dálnici D1 nebo Pražský okruh v kombinaci s dálnicí D1.

Soud se vůbec nezabýval, k jakému nárůstu dopravy vlastně v důsledku jednoho obchodního zařízení navíc v dotčené zóně může v obci Dobřejovice dojít. Pro tvrzení navrhovatele i soudu o zatížení nad obvyklou míru zcela chybí jakékoli důkazy. Za ty nelze považovat obecné tvrzení o nárůstu dopravy, protože se nad obvyklou míru v obci Dobřejovice vůbec neprojeví. Pokud soud blanketně odkazuje na obsah Vyhodnocení vlivů na ŽP, kde se konstatuje silná doprava na páteřní komunikaci dálnici D1 a to, že území trpí zhoršenou kvalitou ovzduší, ničím to ještě nedokládá onu nad míru obvyklou zhoršenou situaci pro území obce Dobřejovice.

Soud v odůvodnění rozsudku na str. 19 nikterak nerozvedl, jak významně se mohou projevit vlivy činnosti z regulovaného území, např. exhalace, hluk, zápach, které povedou k významnému snížení hodnoty majetku navrhovatele, neboť právo na příznivé životní prostředí je právem svědčícím jednotlivci, nikoli navrhovateli jako obci. Aktivní legitimaci navrhovatele je třeba proto chápat i z pohledu toho, že se nejedná o fyzickou osobu. Námitky zvýšení hluku v důsledku umístění komerčních staveb lze pak uplatnit ve stadiu územního řízení, kdy budou na pozemcích umístěvány konkrétní stavby.

K tvrzení soudu o tom, že napadené OOP může mít vliv na „otázky hluku, navýšení dopravy a dalších imisí“ (viz. str. 19 odůvodnění rozsudku) stěžovatel namítá, že územní plán stanoví jen velmi obecné podmínky případné zástavby (určuje, zda je území vůbec zastavitelné), teprve

územní rozhodnutí již posuzuje konkrétní zamýšlenou stavbu, a tedy je zřejmé, že posuzuje její případnou realizaci z bližšího měřítka a ve vazbě na konkrétní poměry v předmětné lokalitě. Územní plán je tedy nástrojem koncepčním; naopak územní rozhodnutí je realizačním nástrojem. **Vzhledem k umístění dálnice D1 a sjezdů z ní je zcela zřejmé a logické, že veškerou dopravní i hlukovou zátěž ponese obec Čestlice, nikoli navrhovatel.** Záměr nemá žádný vliv na hladinu hluku v důsledku provozu dopravní stavby dálnice D1.

Soud se nijak nevypořádal s námitkou odpůrce, že žalobní tvrzení navrhovatele vyvrací skutkové zjištění učiněné prvoinstančním soudem v usnesení č.j. 48 A 60/2015 – 107 ze dne 15.7. 2015, kdy prvoinstanční soud zamítl návrh navrhovatele na vydání předběžného opatření v rámci řízení o žalobě navrhovatele proti územnímu rozhodnutí Městského úřadu Říčany, č.j. 1879/2015-MURI/OSÚ/00029, sp. zn. 1112889/2014/Ma, ze dne 26.1.2015, potvrzeném rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje, č.j. 064283/2015/KUSK, sp. zn. SZ 051486/2015/KUSK REG/Gr ze dne 23.4.2015, kde soud na str. 7 uvedl:

„tvrzení žalobkyně o bezprostředně hrozícím navýšení dopravních intenzit o více než 2.000 vozidel denně (1/4 komerční zónou vyvolané dopravy) není ničím prokázáno a soud je považuje za nereálné.“ Z hlediska dotčenosti navrhovatele potom zdejší soud došel k závěru, že „Lze tedy shrnout, že tvrzení žalobkyně se jeví na základě podkladů dostupných soudu jako silně zveličující a pravděpodobně postrádající reálný základ. Navíc tvrzená újma nemůže být vyvolána samotnou stavbou „komunikace a inženýrské sítě Čestlice“, existující povolení výstavby souvisejících komerčních areálů však žalobkyně netvrdí. Z tohoto hlediska tedy tvrzená hrozící újma není (bez dalšího) důsledkem napadeného rozhodnutí a bez doložení hrozící realizace navazujících staveb se jeví být tvrzením předčasným.“

Soud opírá aktivní věcnou legitimaci mj. o následující argumentaci: „Navrhovatel tvrdí, že další navýšení rozlohy obchodní zóny a tedy i jejího provozu povede nepochybně k navýšení dopravy i skrze území navrhovatele. Takovéto zintenzivnění dopravy povede ke ztrátě pohody bydlení a omezení užívání nemovitostí obyvatel navrhovatele v důsledku zvýšené dopravy a s tím souvisejícího hluku, imisí apod.“ Tvrzení soudu o „ztrátě pohody bydlení“ obyvatel obce Dobřejovice, kteří sami žádný návrh k soudu nepodali, je bez opory v spise i ve skutkovém stavu.

Napadený rozsudek je v této pasáži přiznávající aktivní věcnou legitimaci navrhovateli zhola nepřezkoumatelný, když z obsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu (například rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č.j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č.j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 14. 7. 2005, č.j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 17. 1. 2008, č.j. 5 As 29/2007 - 64 či ze dne 25. 5. 2006, č.j. 2 Afs 154/2005 - 245) se podává, že není-li odůvodnění rozhodnutí zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, jde o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel brojí kasační stížností proti absenci aktivní věcné legitimace navrhovatele a v důsledku toho nesplnění podmínek řízení.

Stěžovatel namítá rovněž skutečnost, že navrhovatel není soukromým subjektem v režimu soukromého práva, ale veřejnoprávní korporací, obcí vázanou mantinely obecního zřízení včetně nezbytné kontinuity svých stanovisek. Pokud navrhovatel vyslovil ve svém vyjádření č.j.

248/98 ze dne 10.2. 1999 souhlas se změnou územního plánu odpůrce k realizaci plochy R3 (dnes Z12c) jako výhledu pro komerci a realizací „komerční zóny Průhonice – Čestlice“, bylo již zcela zřejmé, že se jedná o rozvojovou oblast, se kterou bude vázána nevyhnutelná doprava, která bude však vedena v naprosté většině přes dopravní tepnu dálnice D1.

Stěžovatel brojí proti tomu, že **v řízení nebylo hodnověrně a dostatečně prokázáno, že navrhovatel má „přímý a nezprostředkovaný vztah k nějaké části území, které je územním plánem regulováno“,** což vyžaduje usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 1 Ao 1/2009 - 120 pro aktivní legitimaci navrhovatele k podání návrhu na zrušení územního plánu. Podle přesvědčení odpůrce ani navrhovatel takový vztah mít nemůže.

Stěžovatel namítá, že ani navrhovatel, ani soud neobstály v nezbytném „*logicky konsekventním tvrzení navrhovatele o dotčenosti jeho práv*“. Navrhovatel v průběhu celého řízení neuvedl žádné konkrétní údaje o dotčenosti, neuvedl dokonce ani vzdálenost svých nemovitostí od zájmového území návrhové plochy Z12c (nejbližší pozemková parcela č. 1045 k.ú. Dobřejovice ve vlastnictví navrhovatele je zemědělským pozemkem využívaným jako pole, přičemž její funkce není napadeným opatřením obecné povahy nijak dotčena (v důsledku něj nebude jistě přivedena do území přímo žádná doprava), chybí jakákoli návaznost na zájmovou plochu Z12ca z ní se potencionálně odvíjející dotčenost). Od návrhové plochy Z12c dělí obec navrhovatele terénní převýšení

Pokud na str. 12 odůvodnění rozsudku akceptoval prvoinstanční soud navrhovatelem uplatňovanou analogii jeho aktivní věcné legitimace s legitimací spolku dle Aarhuské úmluvy dle nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, který dává za určitých okolností aktivní legitimaci spolkům, stěžovatel brojí proti této argumentaci s tím, že spolek a obec jsou zcela odlišné právnické osoby regulované jiným právním režimem. Ústavní soud ve svém citovaném nálezu jasně stanovil, že navrhovatel musí mít „místní vztah“ k dotčenému území, což navrhovatel v daném případě postrádá a tento nedostatek nelze nijak zhojit.

Prvoinstanční soud opomněl zohlednit, že rovněž zastupitelstvo obce Čestlice, které přijalo napadené OOP, jako orgán samosprávy reprezentuje veřejnost (a vzešlo z demokratických voleb) a v jeho rozhodování se odrážejí zájmy veřejnosti obce Čestlice, která si přeje další rozvoj své obce.

Nejvyšší správní soud judikoval, že aktivní věcná legitimace obce u napadení opatření obecné povahy je **podmíněna závěrem o konkrétním zkrácení na jejích právech opatřením obecné povahy, respektive jeho příslušnou částí**. Tvrzení soudu v napadeném rozsudku, že napadené OOP může zasáhnout do práv navrhovatele v důsledku údajně nezákonného vynětí půdy návrhové plochy Z12c ze ZPF nezodpovídá nijak tuto důležitou otázku dotčenosti navrhovatele jako sousední obce a takové námitky jsou proto per se nedůvodné.

Soud nezohlednil ve své úvaze nijak námitku stěžovatele, že navrhovatel vyslovil ve svém vyjádření č.j. 248/98 ze dne 10.2. 1999 souhlas se změnou územního plánu odpůrce k realizaci plochy R3 (dnes Z12c) jako výhledu pro komerci a realizací „komerční zóny Průhonice – Čestlice“, a pokud tedy mění své stanovisko a proti rozvoji sousední obce nyní zásadně brojí, zcela selhal v povinnosti logicky konsekventně a kontinuálně tvrdit svou dotčenost.

V. Ústavně právní konotace

Stěžovatel je názoru, že přiznání aktivní věcné legitimace navrhovateli jako sousední obci z důvodu údajného rozporu OOP s předpisy na ochranu ZPF staví navrhovatele do role generálního dohlázeatele na veřejné zájmy a obecný dohled na zákonnost veřejné správy nejen na svém území, ale i na území sousední obce Čestlice, přestože o důvodnosti vyjmutí ploch ze ZPF rozhodují orgány státní správy v přenesené působnosti.

Důsledkem aplikace právní názoru prvoinstančního soudu je nevyhnutelně stav, kdy mohou jednotlivé obce vzájemně napadat své územní plány, což není a nebylo nikdy smyslem ust. § 101a s.ř.s.

Pokud soud přiznal navrhovateli postavení „dotčené veřejnosti“ ve smyslu Aarhuské úmluvy, a z toho vyplývající kvazilegitimaci navrhovatele „v zastoupení svých občanů“, jde takový výklad opět proti smyslu ust. 101a s.ř.s.

Stěžovatel brojí proti tomu, že údajné dotčení práva navrhovatele na samosprávu v důsledku přijetí napadeného opatření obecné povahy je zcela mimoběžné s jeho obsahem. Je to naopak stěžovatel, kdo tvrdí a namítá, že právě vydání územně plánovací dokumentace navrhovatele je výrazem jeho ústavně garantované realizace práva na samosprávu obce Čestlice, do kterého navrhovatel jako sousední obec bezprecedentně zasahuje a brání v jeho výkonu pod zástupnými důvody, kterým prvoinstanční soud napadeným rozsudkem vyhověl.

Ústava ve svém čl. 8 zaručuje samosprávu územních samosprávných celků. Nesporným právem navrhovatele je pak podle zákona č. 128/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, i právo na samostatnou působnost. Obec jako subjekt samosprávy a jako subjekt, jenž vykonává samostatnou působnost v některých zákonem vymezených oblastech, na svém území má právo na samosprávu a na výkon vlastní působnosti. Tato práva přitom patří mezi práva, jejichž dotčení se může před správním soudem dovolávat podle § 101a s. ř. s.

Navrhovateli nesvědčí aktivní věcná legitimace, protože nelze dovodit, že by v důsledku vydání změny územního plánu byl dotčen na svém právu, na němž má být podle svého tvrzení zkrácen (zde vlastnické právo k vybraným vzdáleným pozemkům).

Žalobní návrh navrhovatele a rozsudek soudu, který mu vyhověl, zřetelně směřují k potlačení zásady zdrženlivosti a zamezení přepjatého formalismu, jak je vyslovil Ústavní soud v nálezu sp. zn. III. ÚS 1669/11.

Stěžovatel proto apeluje na zásadu zdrženlivosti při přezkumu územně plánovací dokumentace, jak ji akcentuje Ústavní soud, neboť není úkolem soudů ani oprávněním navrhovatele jako sousední obce, aby hledali nejlepší řešení pro územní společenství občanů, jehož právo na samosprávu je zaručeno čl. 8 a čl. 100 odst. 1 Ústavy.

Ve věci je vhodné poměřovat i práva vlastníků pozemků v dotčeném území plochy Z12c, kteří se řízení aktivně účastní jako osoby zúčastněné a brojí protu zásahu do svého vlastnického práva a

legitimního očekávání. Podaný návrh je zásahem do vlastnického práva osob zúčastněných jako vlastníků pozemků, když zásahy do vlastnického práva musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů, jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačně, s vyloučením libovůle a na základě zákona. Navrhovatel překračuje svou pravomoc vyplývající z obecního zřízení a ingeruje nejen do samosprávy sousední obce, ale také vlastnických práv třetích osob.

VI.

K urbanistické koncepci a rozvoji obce Čestlice

Realizace celé zóny Čestlice – jih vyplývá z potřeby efektivní výstavby a efektivního provozu související dopravní a technické infrastruktury a potřebou kontinuálního rozvoje celé urbanisticky a infrastrukturně ucelené lokality. Plocha původní územní rezervy R3 (dnes po změně ÚP zastavitelné plochy Z12c) vždy byla a je součástí logicky ucelené a uzavřené koncepce komerční zóny Čestlice – jih.

Stěžovatel brojí proti tomu, že soud svým rozsudkem bezprecedentně zasáhl do ucelené, rozvíjející se urbanistické koncepce území obce Čestlice, založené již v 90. letech minulého století, která je naplněna a završena rozvojem komerční zástavby podél dálnice D1 mezi Exity 6 a 8, které vznikly logicky právě z toho důvodu, aby bylo území využitelné. Aplikace názoru soudu má tedy pro stěžovatele zásadní negativní následky jak urbanistické, tak ekonomické, neboť na přípravu území byly vynaloženy nemalé prostředky.

Na zastavění návrhové plochy Z12c má pochopitelně zájem také soukromý investor, nicméně v daném případě dochází k souladu zájmů soukromých a veřejných na rozvoji území. V důsledku prosazení názoru soudu o absolutní ochraně ZPF vedle sjezdu z nejrušnější dopravní tepny v ČR zůstaně na územním plánu obce Čestlice „bílé místo“, přičemž zemědělská využitelnost pozemků v těsné blízkosti dálnice a kvalita zemědělských produktů zde vypěstovaná je velmi diskutabilní.

VII.

K zákonnosti vynětí ze ZPF a poměrování veřejného zájmu

Jediným důvodem, proč soud přistoupil k zrušení části napadeného OOP, bylo porušení ust. § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF ve vazbě na navazující ust. § 4.

Stěžovatel namítá, že předmětné OOP je jedním z významných prostředků zajištění trvale udržitelného rozvoje obce Čestlice, přičemž dlouhodobě plánované rozšíření komerční zóny pomůže obci Čestlice řešit palčivé problémy, které obec má a které by nebyly jinak řešitelné, konkrétně investice do občanské vybavenosti, infrastruktury a zejm. ochrany před povodněmi, jak je odpůrce rozvedl v bodě X. svého vyjádření z 3.2. 2017.

Odpůrce nemá prostředky na to, aby mohl samostatně ze svého rozpočtu řešit prevenci povodňových stavů, které vyžadují naléhavé řešení. Srážky z návrhové plochy Z12c a dalších ploch č. Z12a a Z12b a pozemků v jejich okolí o celkové rozloze téměř 100 ha se za povodní rozlijí a v důsledku průběhu tohoto odtoku dochází k nastoupání vysoké spodní vody, která

zatopuje přilehlé domy v k.ú Průhonice – Michovka. Z tohoto akulovaného objemu srážkových vod dále dochází k neregulovanému odtoku dešťových vod do propustku pod dálnicí D1, který vyúsťuje ve stávající Komerční zóně Čestlice v retenční nádrži VH1, která po naplnění přestává brzy stačit a bezpečnostním přepadem dochází k odtoku do Černého potoka v k.ú. Průhonice/Křeslice, kde následně dochází k zaplavování areálu Dendrologické zahrady na adrese Za dálnicí 146, 252 43 Průhonice.

Podle ust § 4 odst. 1 zákona o ochraně ZPF „Pro nezemědělské účely je nutno použít především nezemědělskou půdu, nezastavěné a nedostatečně využitě pozemky v zastavěném území nebo na nezastavěných plochách stavebních pozemků staveb mimo tato území, stavební proluky a plochy získané zbořením přežilých budov a zařízení. Musí-li v nezbytném případě dojít k odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, je nutno především

- a) odnímat zemědělskou půdu přednostně na zastavitelných plochách,
- b) odnímat přednostně zemědělskou půdu méně kvalitní; kritériem kvality půdy jsou třídy ochrany,
- c) co nejméně narušovat organizaci zemědělského půdního fondu, hydrologické a odtokové poměry v území a síť zemědělských účelových komunikací,
- d) odnímat jen nejnutnější plochu zemědělského půdního fondu a po ukončení nezemědělské činnosti upřednostňovat zemědělské využití pozemků,
- e) při umísťování směrových a liniových staveb co nejméně zatěžovat obhospodařování zemědělského půdního fondu a
- f) po ukončení povolení nezemědělské činnosti neprodleně provést takovou terénní úpravu, aby dotčená půda mohla být rekultivována a byla způsobilá k plnění dalších funkcí v krajině podle plánu rekultivace“.

Stěžovatel předně brojí proti tomu, aby správní soud posuzoval vhodnost, popř. veřejný zájem na vynětí předmětné plochy ze ZPF, aniž by se alespoň v náznaku zabýval obsahem stanovisek dotčených orgánů ochrany ZPF, které se k vynětí ze ZPF vyjádřily kladně. Není úkolem ani oprávněním soudů definovat veřejný zájem, neboť to přísluší pouze zákonodárci, úkolem správních orgánů je pak v jednotlivých případech takto obecně formulované veřejné zájmy konkretizovat.

Stěžovatel namítá, že poměření veřejných zájmů dle ust. § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF včetně toho, zda shora uvedené veřejné zájmy převažují, posoudil kladně příslušný orgán ochrany ZPF. Je právě úkolem správních orgánů je při aplikaci zákonů, které jednotlivé veřejné zájmy definují, v jednotlivých případech takto obecně formulované veřejné zájmy konkretizovat.

Stěžovatel dále namítá, že stavbu obchodního centra nelze umístit kdekoliv, a proto není možné navrhnout umístění ve smyslu návěti uvedeného ustanovení § 4 odst. 1 zákona o ochraně ZPF.

Skutečnost, že jsou již před vyčerpáním zastavitelné plochy a byla prokázána potřeba nové zastavitelné plochy, nezpochybnil ani soud v napadeném rozsudku.

Vzhledem k nutnosti napojení na kapacitní komunikaci dálničního typu není možné naplnit požadavek uvedený pod ust. § 4 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně ZPF a s tím související veřejný zájem rozvádí stěžovatel níže.

Požadavek uvedený pod § 4 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně ZPF změna územního plánu naplňuje a tato skutečnost nebyla ani rozsudkem soudu zpochybněna. Významným důvodem k odnětí pozemků ze ZPF je dle ust. § 4 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně ZPF jiný veřejný zájem na zlepšení hydrologických a odtokových poměrů v území a předcházení lokálních povodní.

Rozsah odnímané zemědělské půdy byl redukován koeficientem zastavitelnosti, detailněji je možné naplnění § 4 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ZPF posoudit až při rozhodování o umístění stavby.

Poždavky uvedené pod písmeny e) a f) ust. § 4 odst. 1 zákona o ochraně ZPF se napadené změny netýkají.

Podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF platí, že *„Zemědělskou půdu I. a II. třídy ochrany lze odejmout pouze v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad veřejným zájmem ochrany zemědělského půdního fondu“*.

K otázce poměřování veřejného zájmu stěžovatel uvádí, že z urbanistického hlediska je nejvhodnější situovat velká nákupní centra s předpokládaným velkým dopravním zatížením k dopravním tepnám mimo hustě zastavěná území. Proto taková centra vznikla po obvodu Prahy u dálnic a Pražského okruhu (Černý most, Zličín, Šestka, Čestlice).

Umístění je z hlediska hygienického hledáno tak, aby se negativní vlivy nad obvyklou míru neprojevyly ve vztahu k částem území s funkcí bydlení apod. Umístění v souladu s ochranou zdraví obyvatel je nesporným veřejným zájmem.

Cílem územního plánování je kromě jiného, aby orgány územního plánování koordinovaly postupem podle stavebního zákona veřejné a soukromé záměry v území, výstavbu a jiné činnosti ovlivňující rozvoj území a konkretizují ochranu veřejných zájmů vyplývajících ze zvláštních právních předpisů (§ 18 odst. 3 stavebního zákona). Cíle územního plánování stanovené stavebním zákonem jsou naplňovány ve veřejném zájmu. Soud na str. 20 odůvodnění rozsudku označil námitky navrhovatele brojící proti rozporu OOP s ust. § 18 a 19 stavebního zákona jako nedůvodné. Skutečnost, že odpůrce jako pořizovatel i zastupitelstvo obce Čestlice postupovalo v souladu s cíli a úkoly územního plánování, nepochybně ani soud na str. 20 odůvodnění napadeného rozsudku:

„Z napadeného OOP soud ale zjistil, že odpůrce v OOP soulad s cíli a úkoly územního plánování odůvodnil dostatečně, např. uvedl, že „Využití dosavadní plochy územní rezervy na plochu zastavitelnou je urbanisticky a dopravně logické vzhledem k tomu, že se jedná o plochu mezi dálnicí D1, obslužnou komunikací k již připravované zástavbě na plochách Z12a a Z12b a mimoúrovňovou křižovatkou Exit 8, pomocí které je napojena celá komerční zóna Čestlice – jih“ nebo, že „Vhodnost výstavby, resp. dostavby komerční zóny v předmětné lokalitě je dána zejména její podobou při dálnici D1“. S ohledem na okolnosti, především na to, že na ploše Z12c byla výstavba obdobného typu perspektivně plánována již cca 20 let, pokládá soud toto odůvodnění za dostatečné.“

Odpůrce při své činnosti vycházel i ze zákona o obcích, ust. § 2 odst. 2 zákona o obcích, podle kterého obec pečuje o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů; při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem.

Odpůrce přitom nepřekročil své zmocnění ve stavebním zákoně. Podle § 43 odst. 1 poslední věty stavebního zákona „*Záležitosti nadmístního významu, které nejsou řešeny v zásadách územního rozvoje, mohou být součástí územního plánu, pokud to krajský úřad ve svém stanovisku podle § 50 odst. 7 z důvodu významných negativních vlivů přesahujících hranice obce nevyloučí.*“.

Je jednoznačné, že **krajský úřad žádné významné negativní vlivy přesahující hranici obce vyplývající z dotčené změny nezjistil, ani z žádného hodnocení (SEA) nevyplývají.**

K tomu stěžovatel dodává, že se nejedná se o ojedinělý případ, neboť poloha u dálničních křižovatek, resp. sjezdů z dálničních tepen je pro vybrané druhy staveb natolik významná, že veřejný zájem na efektivní dopravní obluze takových staveb v této poloze převážil nad veřejným zájmem ochrany ZPF. S ohledem na umístění návrhové plochy Z12c při sjezdu z dálnice D1 (Exit 8) a vydání územního rozhodnutí umisťujícího veřejnou infrastrukturu (územní rozhodnutí Městského úřadu Říčany, č.j. 1879/2015-MURI/OSÚ/00029, sp. zn. 1112889/2014/Ma, ze dne 26.1.2015, potvrzené rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje, č.j. 064283/2015/KUSK, sp. zn. SZ 051486/2015/KUSK REG/Gr ze dne 23.4.2015), je zábor zemědělské půdy nevyhnutelný a nasnadě.

Podle ust. § 5 odst. 1 zákona o ochraně ZPF platí, že „*Aby ochrana zemědělského půdního fondu byla při územně plánovací činnosti prováděné podle zvláštních předpisů zajištěna, jsou pořizovatelé a projektanti územně plánovací dokumentace a územně plánovacích podkladů povinni řídit se zásadami této ochrany (§ 4), navrhnout a zdůvodnit takové řešení, které je z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu a ostatních zákonem chráněných obecných zájmů nejvýhodnější. Přitom musí vyhodnotit předpokládané důsledky navrhovaného řešení na zemědělský půdní fond, a to zpravidla ve srovnání s jiným možným řešením*“.

Z uvedeného textu zákona o ochraně ZPF je zřejmé, že navržené řešení, které je nejvhodnější, nemusí být nejvýhodnější z hlediska ochrany ZPF, ale mohou převážet jiné zákonem chráněné obecné zájmy (umístění stavby z hlediska urbanistického, hygienického, dopravního). **A to je právě případ napadeného OOP a návrhové plochy Z12c.** Jiné umístění není povinností posuzovat vždy. Jestliže stejné obchodní zařízení, pro které je plocha připravována, je již umístěno na Černém mostě i na Zličíně, ale chybí v zóně na jihu Prahy, těžko lze prokazovat potřebu jiného umístění.

Soud přešel bez povšimnutí skutečnost, že podle názoru orgánu zodpovědného za ochranu ZPF a orgánu SEA nebyl zákon o ochraně ZPF porušen.

Úvahy soudu vykazují zřetelné nejistoty, když na str. 18 soud vychází z toho, že „*Zároveň také nelze přehlédnout skutečnost, že riziko povodňových stavů, kterým odpůrce argumentuje jako „převažujícím veřejným zájmem“ a k jehož snížení se investor v plánovacích smlouvách zavázal, by pravděpodobně bylo samotnou realizací komerčního centra zvýšeno, jelikož je zjevné, že retenční schopnosti plochy Z12c se po jejím zastavění podstatně sníží. Lze tak říci, že investor se v plánovacích smlouvách zavázal ke snížení rizika, k němuž by sám realizací svého záměru*

přispěl.“ Je zcela nejasné a nesrozumitelné, z jakých skutkových zjištění či z jakého podkladu ve spisu dovozuje soud své tvrzení, že realizace záměru, který počítá s rozsáhlými retenčními opatřeními, zhorší opakující se povodňové stavy.

Celkově se pak odůvodnění napadeného rozsudku, minimálně pokud jde o stěžovatelem rozporovaný zásah do hmotných práv navrhovatele, omezuje v podstatě pouze na obecná konstatování a mnohdy opakování argumentace navrhovatele, a to prakticky bez náznaku vlastních seznatelných hodnotících úvah.

Z obsáhlé judikatury NSS (například rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64 či ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245) se podává, že není-li odůvodnění rozhodnutí zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, jde o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel dále namítá, že vyjmutí půdy ze ZPF neznamena stav, že bude hodnotná zemědělská půda zničena a znehodnocena, neboť v rámci povolovacích procesů bylo investorovi uloženo nakládat s ornici zákonným způsobem, což již plní při své stávající stavební činnosti – probíhající výstavbě Infrastruktury Čestlice podle územního rozhodnutí Městského úřadu Říčany, č.j. 1879/2015-MURI/OSÚ/00029, sp. zn. 1112889/2014/Ma, ze dne 26.1.2015, potvrzené rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje, č.j. 064283/2015/KUSK, sp. zn. SZ 051486/2015/KUSK REG/Gr ze dne 23.4.2015 a navazujících stavebních povoleních. Investor na svůj náklad celou mocnost ornice snímá a na svůj náklad odváží na několik km vzdálené pole, kde zemědělská společnost Agro Jesenice používá tuto ornici na zvýšení úrodnosti polností, které jsou pro pěstování plodin vhodnější než u D1.

Z uvedeného tak vyplývá, že posuzovaný rozsudek soudu je nutno označit za **nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů**, neboť, jak již bylo výše uvedeno, soud opomněl zcela vypořádat řadu včas uplatněných a dostatečně formulovaných obranných námitek odpůrce zpochybňujících aktivní legitimaci navrhovatele, přičemž celkově se odůvodnění jeho rozsudku právě v průkazu dotčenosti navrhovatele na padeným OOP nese toliko v rovině obecných a bezobsažných konstatování.

VIII.

Vzhledem k shora uvedeným argumentům v kasační stížnosti navrhuje stěžovatel vynesení tohoto

r o z s u d k u :

- I. Krajského soudu v Praze z 27.4. 2017 č.j. 50 A 2/2017 – 147 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení.**

II. Stěžovatel má nárok na náhradu soudních výdajů.

V Praze dne 5. 5. 2017

Obec Čestlice